

thingets Tillid, og ved hver en Gjerning, han foretager sig, gaar han i Almindelighed over den Streg, som en lovlig Finantsminister og lovlig Førsteminister vilde holde sig tilbage fra. Visnepolitikken er det daglige Brød, som Førsteministeren har stabt til Brug for Landet. Det er Frugten af denne Regjering; men derved udelukker Ministeriet ikke blot Skattebevillingsretten, men det udelukker ogsaa Lovgivningens og anden Udviklings Virksomhed.

Ministeriet har skrevet, som jeg bemærkede, en allerunderdanigst Forestilling til Kongen for at faae den foreløbige Lov udgivet. I denne Forestilling sammenstiller Ministeriet de nuværende Forhold med den allerunderdanigste Forestilling, som Ministeriet i 1877 indgav til Kongen for at faae den provisoriske Finantslov af 12te April 1877 ud. Begge disse Forestillinger ere ikke Andet end Pamfleter eller Stridskrifter mod Folkethinget, og den sidste, den fra i Mar, hæbder fremdeles den Sætning, at Statens Behov kræver de nuværende Ministres Vedblivelse — aldeles det Samme, som der blev sagt i det bekendte Terminsmøde — thi, hedder det i den allerunderdanigste Forestilling til Kongen, hvis dette Ministerium skulde afstediges, da maatte Deres Majestæt kjøbe Finantsloven med Opgivelse af Kongens Ret til at vælge sine Ministre. Det var nu nok værdt, om vi kunde have hørt af Førsteministeren her, hvad anden Frugt han har at fremvise af denne Sætning i den allerunderdanigste Forestilling end hans Konversation med de konservative Klubber. Hvad har Ministeren udrettet Andet for Kongemagten i denne Sommer end at konversere med de konservative Klubber? Al den Styrke, som Ministeriet eier, har det sat i politiske Forsølgelser og i at skabe en Stillevæg mellem Konge og Folk. Sammen med det foreliggende Provisorium er det nemlig gaaet Slag i Slag med Tiltale og Afstedigelser af Lærere, som have misbilliget Provisorierne, Finantsloven og Riffelloven. Men hvad er disse Afstedigelser andet end, at Ministeriet bruger Censur og andre forebyggende Forholdsregler sammen med Censur overfor Lærerne, skjøndt begge Dele ere forbudte Ministeriet i Grundlovens § 86; der staar da Ministeriet atter, som trængende Grundloven paa Embeds- og Bestillingsmænds Bekostning; og hvad er disse Forholdsregler imod Skolelærere og Bestillingsmænd, som ikke ville stemme med Riffelloven, Andet end et Indgreb i Befolkningens Forrentingsret, der er hjemlet ved den paafølgende Paragraf i Grundloven, § 87? Her er atter et Punkt, hvorfor jeg vil drage

Ministeriet til Ansvar ligeover for den offentlige Mening. Kultusministeren er i Virkeligheden ikke længere Undervisningsminister. Ved Siden af, at han vedblivende holder det ulovlige Visperaad, bestaar en af hans Hovedvirksomheder netop i at afstedige Lærere og det endogaa de bedste eller i alt Fald særdeles gode Lærere, fordi de ikke ville træde ud af Riffelforeninger eller andre Foreninger, som denne Minister er unaadig stemt imod, eller fordi de vove i offentlige Møder at opløste deres Kjøst som bifaldende Protest imod Ministeriets ulovlige Gjæringer. Derimod har Kultusministeren eller Undervisningsministeren intet andet Midde, end at han jager dem fra Embedet, for at de kunne sulste sig til at faae nogle ministerielle Følger ind i Livet. Og dernæst tager den samme Undervisningsminister Statsunderstøttelserne, ikke hans egne, men Statens Understøttelser, fra Høiskoler, fra Lærere og fra Elever af samme Grund, naar de ikke inden deres Væge ville lære, at provisoriske Love og Ministeriets Gstrup er det Eneste, der passer i Danmark; de Folkehøiskoler, som ikke ville lære og lade deres Elever sværge paa dette Ministeriums Lundværlighed skulde miste Statsunderstøttelse; i sit Forhold til dem trænker Kultusministeren den Hlgt, han har som Undervisningens Chef, at ophjælpe Menigmands aandelige Udvikling. — Justitsministeren har ikke blot ved en foreløbig Lov forsøgt at hindre Befolkningen i Vaabenbrug, men han har ogsaa ved sine Cirkulærer opvakt en ubefrivelig Forbitrelse i Befolkningen derved, at han udsender sine Politimestre, ja tilbels understøttede eller ledsagede af Afdelinger af Kjøbenhavn's Politi til at passe paa Befolkningen, til at passe paa den Befolkning, der hidtil har været fredelig som Lam, men for hvilken nu den samme Minister skjælver i den Grad, at han maa gjøre den vaabenløs. Er det ikke Uro og Gjæring i Landet? Er det ikke Ministeriets egen Tilstaaelse for, at det har bragt Uro og Gjæring derhen, hvor det skulde bringe Fred og sunde Tilstande? Men ikke nok med disse to Misbrug! Saa har den samme Minister indført reisende Kommissionsdommere, og disse Dommere har han selv beskrevet tidligere i sine Lærebøger som Domstole, der udøvede den allerdaarlige Retspleie, og denne Minister sender disse Reisedommere ud og lader dem iværksætte Søgemaal og Arrestationer. Hvorledes Befolkningen modtager slige Dommere, er den sidste Uges Bevægelse her i Kjøbenhavn et uforkasteligt Vidnesbyrd om, hvorledes Folkethingets Formand og to hæderlige Mænd fra Ringkjøbing Amt af saadanne reisende Kommissionsdommere ere